

marku bylo živo. Nagyová chodila kolem krámků a prohlížela na odív vyložené zboží, když tu jí pojednou někdo pozdravil. Byl to jeden její dávný známý, Adam Tóth. Ten se jí na vše možné vyptával, jak už to bývá zvykem, a nakonec se jí zeptal, nechtěla-li by jednu tisícovku vyměnit si za tři. Když ona přikývla hlavou, že ano, nepomyslel ani na to, že je to vůbec nemožné, vyprávěl jí Tóth, že on může dát tři tisícovky za jednu, ale jen tak, když o tom nikdo neví. Navrhnul jí, jen aby mu donesla pár tisícovek, že uvidí.

„Milý příteli, tobě se lehce řekne: domes tisícovky! Ale odkud, to mi řekni.“

„Jen si od někoho vypůjč, však ono se ti to mnohonásobně vrátí.“

Rozešli se. Cestou domů Nagyová mnoho přemýšlela o tom, jak by bylo dobře mít doma nějakou tu tisícovku. Když potom přišla na návštěvu k mlynáři Rakovi, který byl též předsedou invalidního spolku a o němž Nagyová věděla, že je velmi zadlužen, svěřila mu v tajnosti, co věděla o lehkém získání peněz. Mlynář byl tím velmi potěšen, jenomže neměl k tomu potřebné tisícovky. Běžel tedy k otci, k matce a k známým a sehnal celkem 9000 Kč. Dal je Nagyové a počítal s určitostí, že mu za ně přiveze celých 27.000 Kč.

Potom jela Nagyová s Tóthem do Bratislavy, kde měly být peníze rozděleny. Celý den chodili po Bratislavě, a když se peníze ještě neztrojnásobily, pozval Tóth vdovu do bytu své švagrové, která je pohostila a nabídla jim příjemný nocleh.

Ráno odevzdala Nagyová peníze Tóthovi před zraky jeho švagrové a ten s nimi odešel do města. Zašel nejprve do brašnářského závodu, kde koupil příruční tašku. Pak koupil u papírníka dva balíčky na dva prsty silné, v nichž byl bílý papír, nařezaný ve velikosti československé stokoruny. Potom se zavřel u své švagrové do pokoje, kde upravil koupený papír tak, že do každého balíčku dal navrch i zespoda jednu stokorunu, balíčky přepásal a když potom ukázal Nagyové peníze v kufříku, byla tato celá šťastná, že bude mít něco na přilepšenou. Záhy však poznala, jak byla napálena a učinila oznámení.

Nyní byl Tóth i se svojí švagrovou žalován pro zločin podvodu. Tóth se vymlouval, že prý Nagyová chtěla mít za každou cenu falešné peníze a proto prý jí chtěl ukázat, jak takové peníze vypadají. Nagyová i mlynář, když byli tázáni, proč se dali podvádět a jak mohli takovým pohádkám uvěřit, odpovídali vyhýbavě a ustrašeně. Když Tóth prohlásil, že škodu nahradí a dal máležitě záruky, byli oba obžalovaní osvobozeni. —ij—

Prohlížel šestnáctileté.

(Okresní soud na Žižkově.)

Do chudého příbytku dělníka Ticháčka přišel jistého dne mladý, elegantní pán. Ulekanému otci představil se jako lékař sociální péče a sdělil mu, že přichází, aby prohlédl jeho dceru, o níž se v aktech zdravotního ministerstva dočetl, že by potřebovala lékařského ošetření.

Otec dal zavolat dcerku a požádal sousedku, aby na chvílku odešla, že pan doktor mu

si dceru prohlédnout. Dceruška Miládka skutečně přišla a tu pan doktor ji připomněl, že nelze prohlídku provést, aniž by se svlékla. Nepomohl ani ruměnc, ani pláč; tatínek poručil a rdící se dceruška nerada a pomalu svlékala své šatečky. A pak začala prohlídka... Pan doktor dívčinu prohlížel, proklepával, obracel a znovu a znovu zkoumavým zrakem hledal nemoc. Nebyli jsme přítomni a nevíme tudíž, jak důkladně pan doktor své lidumilné poslání provedl, ale z toho, že prohlídka trvala hodinu a že Miládka po celý týden cítila píchání v životě, dá se souditi, že pan doktor prohlížel svědomitě...

Pana Ticháčka, jenž tomu všemu přihlížel, po prohlídce pan doktor ubezpečil, že se vynasnaží, aby jeho dceři dostalo se ošetření ústavního, neboť tapí nemocí, již latinsky pojmenoval. Na to se pan doktor bez honorování poroučel.

Diplom pana doktora praskl však velmi brzo. Círou náhodou se stalo, že pan Ticháček sešel se po čase s panem „doktorem“ kdesi v obchodě, v němž pan „doktor“ běhal za pultem. Stačilo než zavolat a nechat jednat policii. Pan Ticháček to také učinil, odmítnuv s rozhořčením 50 Kč, které mu „pan doktor“ dával, aby mlčel.

A tak se stalo, že si „pan doktor“, vulgo Alois Cifka, objevil před soudnou stolicí v r. Schamiela u okresního soudu na Žižkově, kdež se měl zodpovídati pro hrubé porušení mravopoctnosti.

Samozřejmě, že zapíral. Přišel prý jen tak, ze soukromého zájmu. Chtěl prý slečince skutečně pomoci a dostat ji do humánního ústavu.

Obhájce jeho využil některých rozporů ve svědeckých výpovědích starého Ticháčka a dcery Milady, ukázal na její nevěrohodnost v líčení prohlídky, neboť soudní znalci lékařství, kteří slečnu prohlédli, shledali ji neporušenou, ač tato uváděla okolnosti, dle nichž by její bezúhonnost byla musila utrpěti značné pohmoždění, a zdůraznil hlavně, že celá prohlídka, i když měla takový průběh, jak jej líčí otec i dcera, nečiní přece dojem pohoršlivý a že vůbec zde není dán nutný předpoklad veřejnosti, neboť je prokázáno, že se vše odehrálo v bytě při uzavřených dveřích.

Na to obžalovaný, jehož hájil dr. Frant. Horna v zastoupení dra O. Base, byl osvozen.

Teď se čeká, kolik se přihlásí šestnáctiletých žabců, které „pan doktor“ také prohlížel... —a.

Povinnost asistentky přijíti k porodu.

(Krajský soud v Jihlavě.)

Tak jako lékaři, jsou i porodní asistentky předpisy vázány dostaviti se neprodleně k rodičce, jsou-li povolány. Milada Gabrielová v Pavlově cítila, že se v nejbližší chvíli stane matkou, a proto poslala pozdě večer sousedku k místní porodní asistentce Marii Ježkové. Ta však se sousedkou jíti odepřela, vymlouvajíc se, že je zaměstnána přípravami ke svatbě svého syna, jenž příštího rána se bude ženiti, a odkázala poslici na jinou porodní asistent-